ភាគទី ៥

សហព័ន្ធឥណ្ឌូចិន ដើម្បីអ្វី?

គេពុំអាចស្រឡាញ់ <u>ជាតិ</u> បានទេ បើគេស្អប់ <u>ជន</u> នៃជាតិខ្លួន ៗ

ភាគទី ៥ មានទំរង់ជា សំនួរ-ចំឡើយ។ អត្ថបទដើមបានត្រូវសរសេរចប់ និងផ្សាយនៅដំណាច់ខែ តុលា ១៩៧៧។ ដូច្នេះព្រឹត្តិការណ៍ទាំងឡាយដែលកើតក្រោយមក នឹងយកទៅសិក្សាក្នុង "វិភាគចុងក្រោយ" នៅក្នុងទំព័រភ្ជាប់២ ។ រីឯ ទំនាក់ទំនងខ្មែរចិន ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃប្រទេសទាំងពីរ បានត្រូវយកទៅថែមក្នុងទំព័រភ្ជាប់ ១។

សំនួរ ទំព័រ

ឯក- *សហព័ន្ធឥណ្ឌូចិន ដើម្បីអ្វី?* ៧៣

ទោ- *ហេតុអ្វី ក៏ចាំបាច់ធ្វើឲ្យអស់មនុស្ស? បើប្រទេសទាំង៣ នាំគ្នាជជែកវែកញែករកការដោះស្រាយមួយប្រកបដោយយុត្តិធម៌ទៅ តើធ្វើកើត ឬ ពុំកើត?* ៧៥

ត្រី- *ខ្មែរនិងយួនមិនទុកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមកយ៉ាងខ្លាំង។ ហេតុម្តេចបានជាយួនអាចបញ្ចុះបញ្ចូលបង្វឹកខួរខ្មែរក្រហមបាន?* ៨០

ចត្វា- *បើដូច្នេះ តើមុខការនិងឥទ្ធិពលរបស់ប្រទេសចិនក្នុងមហាវិយោគខ្មែរនៅត្រង់ណា?* ៩០

បញ្ច- *ដំណើរដ៏មានជោគជ័យនៃ ប៉ុល ពត ទៅប៉េកាំង អាចជាសញ្ញានៃការបន្ធូរបន្ថយខ្មែរក្រហម ឬទេ? គឺថាប្រជាជនខ្មែរអាចនឹងបានស្រាកស្រាន្តខ្លះទេ?* ១០៣

ឆ- *ដូច្នេះ តើប្រជាជនខ្មែរនឹងទៅជាយ៉ាងណាក្នុងអនាគត? តើអន្ទាក់នៅត្រង់ណា, សំណាងនឹងរស់នៅត្រង់ណា?* ១០៤

សប្ត- *រហូតដល់កំរិតណា កម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យអាចសង្ឃឹមលើសាធារណរដ្ឋចិនប្រជាមានិត?* ១១១

អដ្ឋ- *ដោយវាយប្រទេសថៃជាច្រើនដង តែក្រែងខ្មែរក្រហមចង់យកទឹកដីចាស់វិញទេឬ? ដូច្នេះគេមិនជាអ្នកជាតិនិយមខ្លាំង?* ១១៨

នព្វ- *តើប្រជាជនខ្មែរ លាវ និងវៀតណាម អាចចាំទទួលអ្វីខ្លះបានពីលោក «សេរី», ជាពិសេសពីសហរដ្ឋអាមេរិក?* ១១៨

ទស- *ចំពោះប្រទេសកម្ពុជាយើង, ចំពោះសំណល់នៃប្រជាជនយើងលើដីខ្មែរ, តើយើង ខ្មែរនៅបរទេស អាចធ្វើអ្វីជូន?* ១២០

សហព័ន្ធឥណ្ឌូចិន ដើម្បីអ្វី?

អាណានិគមកម្មរបស់បារាំងលើឥណ្ឌូចិននៅសតវត្សរ៍ទី ១៩ បានបញ្ឈប់យ៉ាងត្រឹមនូវសន្ទុះរបស់យួន ដែលបានបោះខ្លួនជាប់ ៩ សតវត្សរ៍មកហើយ ក្នុងការខិតខំពង្រីកទឹកដីៗ ដល់បាត់វត្តមាននៃបស្ចឹមប្រទេសទៅ, ឥណ្ឌូចិនសព្វថ្ងៃ ត្រឡប់មកក្នុងកាលៈទេសៈភូមិសាស្ត្រនយោបាយនៃសតវត្សរ៍ទី ១៩ វិញ ប្លែកតែមានមហាអំណាចអាស៊ីថ្មីមួយ ដែលលាតសន្ធឹងស្រមោលអាថ៌កំបាំងខ្លួនមកលើៗ មហាអំណាចថ្មីនេះ គឺសាធារណរដ្ឋចិនប្រជាមានិតៗ

នៅសតវត្សរ៍ទី ១០, បន្ទាប់ពីបានរំដោះខ្លួនពីឥទ្ធិពលចិនមក, យួនត្រូវឈមមុខទល់នឹងចំណោទថ្មី១ ៖ ការបែកសាយនៃចំនួនប្រជាពលកររបស់ខ្លួនៗ ដោយនៅកង្វៀនក្នុងដងជន្លង់ទន្លេក្រហមដែលជាដីរាបមួយតូច, ស្រុកយួនត្រូវការលាតខ្លួនទៅរកទីឯទៀត ដើម្បីរស់ៗ នៅដំណាច់សតវត្សរ៍ទី ១៦ យួនលេបបានស្រុកចំប៉ា, ហើយ ៣០០ ឆ្នាំក្រោយមក ដំណើរចុះមកទិសខាងត្បូងរបស់យួន បានចប់នឹងការយកបានកូសាំងស៊ីន, កម្ពុជាក្រោមរបស់ខ្មែរៗ គឺនៅពេលខ្លួនចាប់ដើរឆ្ពោះទៅទិសខាងលិច ដែលយួនជួបប្រទះថៃ មុខទល់នឹងមុខ, ថៃដែលបានត្រូវម៉ុងហ្គោលដេញចេញពីយុនណាន ហើយដែលបានចុះមកខាងត្បូង ចាប់តាំងពីសតវត្សរ៍ទី ១៣, ដោយរុញច្រានខ្មែរ និងលាវ ដែលនៅលើផ្លូវរបស់ខ្លួនៗ ថៃនិងយួន ជៀសវាងការប្រទូស្តរ៉ាយគ្នា ហើយរើសយកមធ្យោបាយត្រជាក់មួយ គឺការចែកគ្នានូវទឹកដីខ្មែរនិងលាវៗ អាណានិគមកម្មរបស់បារាំង មិនត្រឹមតែខាយាំងការបែងចែកនេះ, ថែមទាំងជប់រដ្ឋទាំងពីរឲ្យរស់ឡើងវិញៗ

ជាប់ជិតមួយសតវត្សរ៍, យួនតយុទ្ធឥតស្រាកស្រាន្ត ដើម្បីរំដោះខ្លួនពីក្រញាំបារាំងៗ ជាមួយគ្នានឹងការតយុទ្ធនេះ គំរោងពង្រីកទឹកដីក៏ត្រូវបានធ្វើដែរៗ ឈ្មោះ "គណបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិន" ដែល ហូជីមិញ ដាក់ឲ្យចលនាបដិវត្តន៍យួននៅឆ្នាំ ១៩៣០ បង្ហាញឲ្យឃើញច្បាស់នូវគោលបំណងរបស់អ្នកដឹកនាំយួននេះៗ សេចក្តីថ្លែងធនុៈលើកទី១ របស់វៀតមិញ[១] ដែលបានធ្វើឡើងនៅខែតុលា ១៩៤១ កាន់តែជាក់លាក់ទៅទៀត ៖ "បង្រួបបង្រួមស្រទាប់សង្គមទាំងអស់, អង្គការបដិវត្តន៍ទាំងអស់, អាណិកជនជាតិទាំងអស់ៗ សម្ពន្ធកិច្ចវាងប្រជាជនទាំងអស់ ដែលគេជិះជាន់នៅឥណ្ឌូចិន"ៗ ក្នុងការតយុទ្ធដើម្បីឯករាជ្យនៃប្រទេសខ្លួន ហូជីមិញ មើលឃើញរួចទៅហើយ នូវចំណោទ —ដែលចៀសពុំរួច— នៃការណ៍មានប្រជាជនច្រើនហួសនៅវៀតណាមៗ ហូជីមិញ គិតឃើញថា បើបារាំងអាចបង្រួបបង្រួម កម្ពុជា លាវ និងវៀតណាម ឲ្យទៅជារដ្ឋមួយ ដោយកម្លាំងកាំភ្លើង និងទោះបីមានគំនុំឈឺចាប់នៃប្រជាជនក៏ដោយ, ប្រទេសវៀតណាមរិតតែស្រួលឧបក្រសោបកម្ពុជា និងលាវ ជាមួយមុខការខ្លួនជា "អ្នករំដោះ" និងជា "អ្នកផ្សព្វផ្សាយមនោគមវិជ្ជា"ៗ នៅឆ្នាំ ១៩៤៥, ពេលដែលបារាំង, ក្នុងការខំឈានជើងរបស់ខ្លួនមកឥណ្ឌូចិនវិញ, បានស្នើដល់ប្រទេសទាំង "ប្រាំ" នូវរូបមន្ត សហព័ន្ធឥណ្ឌូចិន, ហូជីមិញ ឥតដែលប្រកែកម្តងណាឡើយៗ ចំបាំងរាំងជល់ លាយនឹងការដឹកជញ្ជូនមនុស្សឲ្យមកនៅលើដីទំនេរ បានហួសសម័យទៅហើយ (?) ៗ ដើម្បីលេបយកកម្ពុជានិងលាវ, វៀតណាមនៅសល់តែមធ្យោបាយមួយទេ, មធ្យោបាយដែលអាចចៀសវាងការផ្តន្ទាទោសរបស់មតិអន្តរជាតិ គឺការច្នងកាត់តាមដំណាក់មួយ ដែលជាសហព័ន្ធនៃរដ្ឋទាំងបីៗ រូបភាពគួរឲ្យរន្ធត់នៃការអត់ឃ្លាន, នៃមហន្តរាយសេដ្ឋកិច្ច ដែលមកអំពីការមានប្រជាជនច្រើនហួស តែងតែធ្វើឲ្យអ្នកដឹកនាំប្រទេសវៀតណាមភិតភ័យជានិច្ចៗ ចំពោះ ហូជីមិញ ដូចជាចំពោះបុព្វការីខ្លួន និងចំពោះអ្នកបន្តតំណែងខ្លួន, មានតែការពង្រីកទឹកដីទេ ដែលអាចទាញប្រទេសវៀតណាមចេញ

ផុតពីគ្រោះថ្នាក់នៃការមានប្រជាជនច្រើនហួសនេះៗ ដូច្នេះមែន, ២ភាគ៣ នៃផ្ទៃប្រទេសវៀតណាម សុទ្ធសឹងតែជាភ្នំថ្មច្រើន (មើលផែនទីទំព័រ ១៤២-១៤៣) ដូច្នេះអត់ជាអ្វីផុះ (គេច្រើនតែប្រៀបភូមិសាស្ត្រប្រទេសវៀត-ណាម ទៅនឹងភូមិសាស្ត្រប្រទេស ស៊ីលី ដែលមានដីរាបតែមួយបន្ទះយ៉ាងចង្អៀត បណ្ដោយតាមឆ្នេរសមុទ្រ)ៗ យួនរស់នៅយ៉ាងចង្អៀតចង្អល់លើដីរាបដែលខ្លួនអាចធ្វើស្រែចំការបានៗ នៅឆ្នាំ ១៩៧០ ប្រទេសវៀតណាមមានបណ្ដាជនជិត ៥០ លាននាក់ ដែលរស់នៅលើតែ ១ភាគ៣ នៃផ្ទៃប្រទេសទាំងមូល, គឺថាលើផ្ទៃ ដីមួយដែលតូចជាងកម្ពុជាទៅទៀត! ហើយនៅលើផ្ទៃដីតែ ១ភាគ៣ នេះ មានតែវាល "ត្រីកោណ" ដែលទន្លេមេគង្គនិងទន្លេក្រហមហូរកាត់ចាក់ចូលសមុទ្រទេ ដែលជាផលិតករនៃស្រូវៗ គេប៉ាន់ថានៅឆ្នាំ ២០០០ បណ្ដាជនយួននឹងឡើងដល់ ៧៥ លាន! ជាការពិតណាស់ ដែលធនធានកសិកម្មនៃប្រទេសនឹងខ្វះថ្ងៃណាមួយពុំខាន ចំពោះមាត់យួនទាំងអស់ (ការខ្វះនេះចាប់មានបណ្ដើរទៅហើយៗ នៅឆ្នាំ ១៩៧៦ យួនបានត្រូវការស្រូវ ១,២ លានតោនថែមទៀត)ៗ

ចំពោះការត្រូវការពង្រីកទឹកដីនេះ, កម្ពុជាជាទីដៅមួយយ៉ាងប្រណីតៗ ព្រោះថាវាលដីផុះ ដែលពុំសូវមានមនុស្សនៅនេះ ពោរពេញទៅដោយសម្បត្តិធម្មជាតិដែលឥតទាន់មានគេប៉ះពាល់ៗ ផ្ទុយគ្នាស្រឡះពីបណ្ដាជននៅវៀតណាម, ខ្មែរយើងបានស្គាល់ភាពសម្បូណ៌សប្បាយរហូតៗ ថ្វីដ្បិតតែរដ្ឋគ្មាននយោបាយត្រឹមត្រូវខាងការប្រើប្រាស់ទឹក, ថ្វីដ្បិតតែយើងធ្វើស្រែតាមរបៀបបុរាណ, ហើយទោះបី ផ្ទៃដីដែលបានត្រូវភ្ជួររាស់គាស់ដាំមានទំហំតិចតួចក៏ដោយ, កម្ពុជាមុនសង្គ្រាម ជាប្រទេសដឹកស្រូវចេញទៅក្រៅៗ ពិតហើយ បើគេមើលប្រ-ទេសនៅឥណ្ឌូចិនមួយម្ដងៗ ដាច់ពីគ្នា, ប្រទេសទាំងនោះពុំសូវមានទេៗ ប៉ុន្តែបើដាក់មកជាមួយគ្នានូវធនធានខាងរ៉ែ, ខាងកសិកម្មនិងខាងទឹក, ប្រទេសទាំងបីរួមគ្នាមានសភាពជា "ប្រទេស" មួយមាន, ហើយច្បាស់ជានៅក្នុងចំណោមប្រទេសដែលសម្បូណ៌ជាងគេនៅអាស៊ីភាគអគ្នេយ៍ (មើលផែនទី)ៗ

សន្និសីទនៅហ្សឺណែវ ឆ្នាំ ១៩៥៤ គ្រាន់តែជាឧប្បត្តិហេតុអាក្រក់មួយ ដែលខាយាំងមួយភ្ញៀតសិន មិនឲ្យសុបិនរបស់ ហូជីមិញ ក្លាយទៅជាការពិតៗ អ្នកដឹកនាំយួនសព្វថ្ងៃគ្រាន់តែដើរតាមផ្លូវដែល ហូ បានគូសទុកឲ្យៗ សោកនាដកម្មជាទីរន្ធត់និងជាទីខ្លោចផ្សា នៃប្រជាជនខ្មែរសព្វថ្ងៃនេះ គ្រាន់តែជាលទ្ធផលនៃភាគទី១ នៃគំរោងការរបស់យួនកុម្មុយនិស្តៗ ភាគទី១ នៃគំរោងការនេះ គឺការធ្វើឲ្យអស់មនុស្សពីកម្ពុជា, កិច្ចដែលជាជំហានទី១ ដែលយួនត្រូវបោះ មុននឹងចូលមកក្នុងសហព័ន្ធមួយនៃរដ្ឋនៅឥណ្ឌូចិនៗ

ហេតុអ្វីក៏ចាំបាច់ធ្វើឲ្យអស់មនុស្ស? បើប្រទេសទាំងបីនាំគ្នាជជែក វែកញែករកការដោះស្រាយមួយប្រកបដោយយុត្តិធម៌ទៅ តើធ្វើកើត ឬ ពុំកើត?

តបនឹងសំនួរនេះ អ្នកនិពន្ធបារាំង អង់ដ្រេ ម៉ាស់សុង បានឲ្យចម្លើយមួយរួចទៅហើយ ៖ "ឥណ្ឌូចិនជាការផ្តុំគ្នានៃប្រជាជនមួយចំនួន ដែលគេពុំអាចលាយចូលគ្នាបានឡើយ បើមិនប្រើកម្លាំងឃោរឃៅ និងការឲ្យអ្នកឈ្នះលេបយកអ្នកចាញ់"។ ពិតហើយ គេពុំសូវឃើញភាពស្រដៀងគ្នា រវាងអារិយធម៌ខ្មែរនិងអារិយធម៌យួនទេ។ ប៉ុន្តែការខុសគ្នារវាងវប្បធម៌ និងរវាងទស្សនៈលើជីវិតរស់នៅនេះ ពុំអាចពន្យល់ឲ្យអស់តែម្នាក់ឯងទេ ថាហេតុអ្វីបានជាសហគមន៍ទាំង២ លាយចូលគ្នាពុំកើត។ ដូច្នេះមែន, ការខកចិត្តជាប់រាប់សតវត្សរ៍ ដែលមកអំពីការត្រួតត្រារបស់បរទេស បានបង្កើតក្នុងទ្រូងខ្មែរនូវចំណង់យ៉ាងខ្ជាប់មួយ នឹងការពារអត្តភាពជាតិសាសន៍ និងវប្បធម៌របស់ខ្លួន។ សន្ទុះចិត្តការពារនេះ ដែលគេច្រើនតែសំគាល់ដោយខុសថាជាគំនុំ រវាងសាសន៍និងសាសន៍, បញ្ចេញខ្លួនឡើងជាការប្រឆាំងយ៉ាងស្វិតស្វាញ នឹងការប៉ុនប៉ងលាយបញ្ចូល ឬបង្អាត់ពីសំណាក់បរទេសទាំងអស់ ទោះជាយួន ឬមិនមែនយួនក៏ដោយ។

ម្យ៉ាងទៀត យើងអាចសង្កេតឃើញថា ការខ្វល់ខ្វាយធំបំផុត ដែលលេចចេញពីនយោបាយក្រៅប្រទេសនៃកម្ពុជា ក្នុងកំឡុង ២៥ ឆ្នាំមុននេះមានតែមួយទេ ៖ ការរួចជីវិតនៃប្រទេស។ ក្នុងរយៈពេលនេះ មនុស្សទាំងមួយជំនាន់ បានត្រូវជ្រួតជ្រាបយ៉ាងជ្រៅនឹងចំណោទនៃជីវិតប្រទេសនេះ, ចំណោទដែលមែនទែនទៅ ជាស្នូលនៃគំនិតជាតិនិយមខ្មែរ។ មិនសំខាន់ទេ របបនយោបាយដែលមនុស្សមួយជំនាន់នេះត្រូវទទួលយក, ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងនេះនឹងទាត់ចោលឥតខានឡើយ នូវការធ្វើសហព័ន្ធជាមួយវៀតណាមឯទៀត។ លក្ខខ័ណ្ឌ <u>ខានពុំបាន</u> (sine qua non) *ដែលត្រូវបំពេញមុននឹងទាញកម្ពុជាចូលក្នុងសហព័ន្ធមួយជាមួយយួន (និងលាវ) គឺការបំបាត់ត្រង់ៗ នូវមនុស្សទាំងមួយជំនាន់នេះ ដែលជាគ្រឿងយន្តនៃប្រទេស។ ការនេះឥតពិបាកធ្វើសោះឡើយ។ គឺគ្រាន់តែចាក់ពួក "អ្នកក្រ" ឲ្យបះទល់នឹងពួក "អ្នកមាន" ទៅបានហើយ។ "អ្នកក្រ" លើសពីអ្នកអត់ឃ្លាន ដែលឥតធនធាន ឥតចំណេះវិជ្ជា ឬ ឥតគ្រួសារ, មានពួកចោរ និងពួកប្រមឹកទៀត, និយាយមួយម៉ាត់ គឺពួកអ្នកដែលបានខកចិត្ត និងបានត្រូវបោះបង់ចោលដោយសង្គម។ ពួក "អ្នកមាន" គឺមិនត្រឹមតែពួកដែលបានក្ជួរស្រែលើខ្នងរាស្ត្រទេ ថែមទាំងពួកដែលមានចំណេះវិជ្ជា ទោះតិចតួចស្តួចស្តើងក្តី, ព្រោះចំណេះវិជ្ជានេះបានត្រូវសំគាល់ថាជាសញ្ញានៃការមាន។*

ដើម្បីធ្វើការចាក់បំបះនេះ យួនកុម្មុយនិស្តមាន "អាត់" ពីរសន្លឹកដែលសុទ្ធតែខ្លាំងៗ ៖ ១, ការបែកបាក់គ្នាខាងក្នុង (រវាង លន់ នល់ និង នរោត្តម សីហនុ) ដែលឲ្យលេសដល់សង្គ្រាមបដិវត្តន៍, ២, ពួកខ្មែរវៀតមិញ។

សំនួរទី ៣ ៖ ខ្មែរនិងយួនមិនទុកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមកខ្លាំងណាស់។ ហេតុម្តេចបានជាយួនអាចបញ្ចុះបញ្ចូលបង្វឹកខ្លួនខ្មែរក្រហមបាន? *(នៅទំព័រ ៨០)*

អធិប្បាយ

(១) *ដោយយើងពុំសូវទាក់ចិត្តនឹងការដឹងអំពីសាវតារបស់ប្រទេសជិតខាងយើង, ដើមកំណើតនៃវៀតមិញនៅតែជាសំនួរមួយមិនទាន់មានចំឡើយចំពោះខ្មែរយើងជាច្រើនៗ អ្នកនិពន្ធ ក្នុងកិច្ចសន្ទនាជាមួយអ្នកនយោបាយយើងខ្លះ ដែលបានស្គាល់យុគវៀតមិញ, សង្កេតឃើញថាអស់លោកទាំងនោះដូចជាច្រឡំថា គណបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិនជាវៀតមិញៗ ចំពោះមិត្តអ្នកអាន យើងសូមជូនឡើងវិញនូវសាវតាសង្ខេបនៃវៀតមិញៗ អង្គការយោធៈ -នយោបាយនេះមិនត្រឹមតែបានដេញបារាំងចេញពីឥណ្ឌូចិនទេ, ថែមទាំងបានបង្វែរផ្លូវប្រវត្តិសាស្ត្រនៃប្រទេសយើងទៀត ព្រោះថា —ចូរយើងកុំភ្លេច— ពួក សាឡុត សរ, អៀង សារី, សុន សេន, សូ ភឹម ។លៗ គ្រាន់តែជាផលិតផលលើកទី២ របស់វៀតមិញទេៗ សាវតានៃវៀតមិញពុំអាចទាញចេញឲ្យដាច់ពីជីវប្រវត្តិរបស់អ្នកបង្កើតខ្លួនឡើយ, គឺរបស់ ហូ ជីមិញ (សៀវភៅដែលនិយាយពីរឿងនេះមានច្រើនណាស់, ប៉ុន្តែដែលល្អជាងគេ គឺរបស់ ហ្វីលីព ដឺ វីល្លេ, "សាវតានៃវៀតណាម ពី ១៩៤០ ទៅ ១៩៥២", ហាងបោះផ្សាយ ស៊ើយ ១៩៥២)ៗ*

ជ័យជំនះនៃជប៉ុនលើរុស្ស៊ី នៅឆ្នាំ ១៩០៥ ធ្វើឲ្យបាត់ជំនឿថាពួកស្បែកស ពុំចេះចាញ់ៗ អាស៊ីភាគអគ្នេយ៍ទាំងមូល, ដែលពួកស្បែកសបានយកធ្វើជាអាណានិគម ចាប់កំរើកឡើងៗ ញាតិស្តេចយួនម្នាក់ឈ្មោះ គួង ដេ, ដោយមានអ្នកអក្សរសាស្ត្រ ផាន់ បូយចូវ ដែលជាឪពុកនៃការបដិវត្តន៍យួនជូនទៅផង, ភៀសខ្លួនទៅនៅប្រទេសជប៉ុនក្នុងឆ្នាំ ១៩០៦, ហើយពីទីនោះនាំគ្នាញុះញង់យួនឲ្យបះបោរទល់នឹងបារាំង គួង ដេ សរសេរសំបុត្រជាច្រើនជាមួយនឹងឈាមខ្លួនៗ ក្រោយការបដិវត្តន៍ចិននៃឆ្នាំ ១៩១១ ស៊ុន យ៉ាតសេន, ផាន់ បូយចូវ មកនៅឯកង់តុង ដើម្បីឲ្យបានជិតវៀតណាមៗ ក្នុងឆ្នាំ ១៩១២ នៅកង់តុង ចូវ ប្រមែប្រមូលបានអ្នកជាតិនិយមយួនខ្លះក្នុងក្រុម "កិច្ចសាមគ្គីដើម្បីកសាងវៀតណាមឡើងវិញ" (វៀតណាម ភិក ក្វឹក ដុងមិញហូយ, កុក ក្វឹក), ហើយរៀបចំរដ្ឋាភិបាលក្រៅប្រទេសមួយជាមួយម្ចាស់ គួង ដេៗ ចម្បាំងរវាងគ្នាឯងក្នុងស្រុកចិន ខាយាំងពួកជាតិនិយមយួនលើកដំបូងនេះ មិនឲ្យទៅមុខបានឆ្ងាយ ក្នុងសកម្មភាពខ្លួន ចូវបានជាប់គុករួចលែងមកវិញដោយ ស៊ុន យ៉ាតសេនៗ បន្ទាប់ពីសាធារណរដ្ឋចិនបានទទួលបរាជ័យជាច្រើនដង ក្នុងការប្រយុទ្ធជាមួយពួក "មហាមេចម្បាំង" ដែលពុំទាន់ចុះចូលនៅទិសខាងជើង, គណបក្ស គួមិនតាង (ចិនជាតិនិយម) ដែលមានមូលដ្ឋាននៅកង់តុង ក៏រៀបចំបក្សខ្លួនឡើងវិញ ដោយមិនព្រមឲ្យពួកកុម្មុយនិស្ត (ម៉ៅ, ជូ ។លៗ) ចូលមកជាមួយ, ហើយមួយចំណែកទៀតកែប្រែកងទ័ពរបស់ខ្លួនតាមគំរូរុស្ស៊ីៗ ឧត្តមសេនីយ ជាង កាយជាក បានត្រូវគេបញ្ជូនទៅសហភាពសូវៀតៗ ពេលត្រឡប់មកវិញ, គេក៏សម្រេចបង្កើតបណ្ឌិតសភាយោធាមួយនៅ វ៉ាមប៉ូ ក្នុងខែមករា ១៩២៤ៗ បណ្ឌិតសភានេះ មានទីប្រឹក្សារុស្ស៊ីជាអ្នកបង្ហាត់បង្រៀន (ដឹកនាំដោយ មិខៃ បូរ៉ូឌីន និងឧត្តមសេនីយ វ៉ាស់ស៊ីលី ប្ល៊ូឃែ)ៗ ផាន់ បូយចូវ និយាយនឹងចិនឲ្យព្រមទទួលយួន ៤០ នាក់ ក្នុងបណ្ឌិតសភាយោធា វ៉ាមប៉ូៗ នៅកង់តុងក្បែរគ្នានឹងក្រុម "កុកក្វឹក" របស់ចូវ, អ្នកជាតិនិយមយួនមួយពួកទៀតផ្តុំគ្នាក្នុងក្រុម "តាំតាំសា" នៅឆ្នាំ ១៩២៣ៗ ក្នុងឆ្នាំ ១៩២៤ "តាំតាំសា" បញ្ជូនសមាជិកខ្លួនម្នាក់, ផាំ ហុងថៃ, ឲ្យទៅសម្លាប់ "គូវែរន័រ ហ្សេណេរ៉ាល់" ម៉ែឡាំងៗ ដោយខ្លួនបំពេញបេសកកម្មពុំចប់, ផាំ ហុងថៃ ក៏សម្លាប់ខ្លួននៅកង់តុងៗ លើកជាវីរៈបុរសនៃវៀតណាម, ផាំ ហុងថៃ បានឃើញផ្នូររបស់ខ្លួនក្លាយទៅជាទីសក្ការៈបូជាមួយៗ

នៅឆ្នាំដែលបណ្ឌិតសភា វ៉ាមព្វ៉ា បានត្រូវបង្កើតឡើង, ហូ ជីមិញ, ហៅ លីធុយ, មកដល់កង់តុង នៅខែធ្នូ ១៩២៤, ដោយកាត់តាម ម៉ូស្គូ បន្ទាប់ពីដំណើរជុំវិញពិភពលោកមួយៗ ឈ្មោះពីកំណើត ង្វៀន ស៊ិញគុង, ក្រោយមកហៅ ង្វៀន តាតថាញ់, រួចហើយ ង្វៀន អាយក្វឹក, ហូជីមិញ កើតនៅឆ្នាំ ១៨៩០ ក្នុងស្រុក ញ៉ែ អាន់ (អណ្ណាមខាងជើង)។ បន្ទាប់ពីបានធ្វើមធ្យមសិក្សានៅក្រុងហ្វេ, រួចហើយរៀនខាងជំនួញបាន ៣-៤ ខែ នៅព្រៃនគរ, ហូ ចូលធ្វើបោយនៅកប៉ាល់ "ឡាមីរ៉ាល់ឡាទូស -ត្រេវីល", នៅឆ្នាំ ១៩១២, ដើម្បីមកទ្វីបអឺរ៉ុប។ នៅឆ្នាំ ១៩១៣, គាត់ចុះជើងក្រុងឡុងដ្រ៍ ហើយរស់នៅទីនោះ ៤ ឆ្នាំ ដោយធ្វើការជាអ្នកលាងចានក្នុងសណ្ឋាគារ កាលតុនៗ នៅឆ្នាំ ១៩១៧, ហូ មកដល់ប៉ារីស, គាត់ចូលស៊ុបក្នុងនយោបាយៗ នៅឆ្នាំ ១៩១៩, យកគំនិតតាមសេចក្តីស្នើ មាន ១៤ ខ នៃប្រធានាធិបតីអាមេរិកាំង វិលសុន, គាត់ទៅ វែរសៃ ដើម្បីបង្ហាញកម្មវិធីមាន ៨ ខ របស់គាត់ដើម្បីឲ្យសេរីភាពទៅវៀតណាមអាណានិគម, ហូ បានជួបស្គាល់អ្នកដឹកនាំសង្គមនិយមបារាំង, ម៉ាកសែល កាសាំង និង ម៉ារីយុស ម៉ុងតេ។ នៅឆ្នាំ ១៩២០, គណបក្សសង្គមនិយមបារាំងបញ្ជូន ហូ ឲ្យទៅជាប្រតិភូទៅសមាជក្រុង ទួ។ ឆ្នាំ ១៩២១, ហូ ជីមិញ បង្កើតសារពត៌មានមួយឈ្មោះ "ឡឺប៉ារីយ៉ា" ដែលប្រែមកថា អ្នកតោកយ៉ាក។ ក្នុងឆ្នាំដដែល គាត់ទៅ ម៉ូស្គូ ចូលរួមក្នុងសមាជទី ៤ នៃកូមិនទែន (ពាក្យកាត់នៃកុម្មុយនិស្តអន្តរជាតិ។ កុំប្រឡំនឹង គួមិនតាង ចិន)។ ឆ្នាំបន្ទាប់មក, គាត់ទៅក្រុងនោះម្តងទៀត, លើកនេះគណបក្សកុម្មុយនិស្តបារាំងបញ្ជូនគាត់ទៅរៀបចំចលនា "កសិករអន្តរជាតិ" (ក្រេស្ទិនទែន) ដែលនៅក្នុងនោះគាត់បានជាប់ឆ្នោតជាសមាជិកគណៈកម្មាការប្រតិបត្តិ។ ក្រោយកិច្ចជំនុំហើយ, ហូ នៅតែក្នុង ម៉ូស្គូ រួចចុះឈ្មោះរៀនក្នុងសាកលវិទ្យាល័យនៃអ្នកធ្វើការនៃបូព៌ាទិសក្នុងឆ្នាំ ១៩២៤។ រួចហើយគាត់ក៏ចេញពីម៉ូស្គូ មកកង់តុង ដោយធ្វើការជាអ្នកបកប្រែភាសានៅកុងស៊ុលសូវៀត។ នៅកង់តុង ហូ ជីមិញ ជួបជាមួយក្រុមអ្នកជាតិនិយមយួនទាំងឡាយ។ គាត់ពន្យល់អ្នកបង្កើតក្រុម "តាំតាំសា", ហូទុងម៉ាវ និង ឡេហុងផុង, ឲ្យព្រមធ្វើបដិវត្តន៍, ហើយអ្នកទាំងពីរក៏ដាក់ឈ្មោះថ្មីឲ្យចលនាខ្លួនថា "សមាគមយុវជនបដិវត្តន៍វៀតណាម" (វៀតណាម កាកម៉េញ ថាញ់-ញៀន ដុង ជីហូយ, ឬ ថាញ់-ញៀន)។ នៅឆ្នាំ ១៩២៥ ហូ ធ្វើកិច្ចកំចាត់គូប្រជែងរបស់ខ្លួន, ផាន់ បូយចូវ ដែលកំពុងតែរៀបចំបង្កើតគណបក្សមួយ, "គណបក្សជាតិនិយមវៀតណាម" (វៀតណាម ក្វឹក ដាន់ ដាង, VNQDD)។ ចូវ បានត្រូវគេនាំទៅចូលក្នុងអន្ទាក់មួយ ដែលនាំគាត់ទៅឲ្យនគរបាលបារាំងនៅសៀងហៃ (ដែលកាលនោះគេបែងចែកគ្នាត្រួតដូចក្រុងប៊ែឡាំង) (អ្នកដាក់អន្ទាក់បានទទួលរង្វាន់ខាន់ខៅ ១០ម៉ឺន ប្យ៉ាស)។ ថ្វីត្បិតតែគ្មាន ផាន់ បូយចូវ, គណបក្សជាតិនិយមវៀតណាមបានត្រូវគេបង្កើតឡើងនៅហាណូយ ក្នុងឆ្នាំ ១៩២៧។ យកគំរូតាម គួមិនតាង ចិន, គណបក្សនេះបានត្រូវដឹកនាំដោយ ង្វៀន ថៃហុក, ហើយបានទៅជាគូប្រជែងរបស់សមាគម "ថាញ់-ញៀន"។ នៅកង់តុង, តាមរយៈក្រុមថាញ់-ញៀន, ហូ ជីមិញ ប្រមែប្រមូលរកសាវ័កខ្លួន ដោយបញ្ចុះបញ្ចូលលទ្ធិ ម៉ាក្ស ឡេនីន។ គាត់បោះផ្សាយព្រឹត្តិប័ត្ររាល់អាទិត្យ មួយឈ្មោះ "ថាញ់ញៀន" (យុវជន) ដែលតាមនោះគាត់ផ្សព្វផ្សាយគំនិតប្រឆាំងនឹងអាណានិគមនិយម និងគំនិតបដិវត្តន៍។ ពីខែមិថុនា ១៩២៥ ទៅមេសា ១៩២៧, ព្រឹត្តិប័ត្រចេញបាន ៨៨ លេខ។ ហូ ចាំដល់លេខ ៦០ ទើបគាត់ប្រាប់សាវ័កថា សង្គ្រាមដើម្បីឯករាជ្យ ត្រូវធ្វើជាមួយគ្នានឹងសង្គ្រាមដើម្បីអំណាចផ្តាច់ការនៃវណ្ណៈកម្មករ-កសិករ ក្រោយរយៈពេលបញ្ចូលលទ្ធិ ៤ ខែ, ហូ ជ្រើសយកអ្នកពូកែជាងគេឲ្យជួយធ្វើការគាត់, យកអ្នកខ្លះទៅផ្តាំផ្ញើនឹងបណ្ឌិតសភាយោធា វ៉ាមព្វ៉ា, ហើយបញ្ជូនពួកនៅសល់ទៅប្រទេសវៀតណាម ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយនូវគំនិតគាត់ (សាវ័ក ២០០ នាក់ក្នុងចន្លោះឆ្នាំ ១៩២៥ និង ២៧)។

នៅឆ្នាំ ១៩២៧, ក្រោយពីបានចូលគ្នាក្នុងរយៈមួយយ៉ាងខ្លី, ពួក គួមិនតាង និងពួកកុម្មុយនិស្តចិន បែកគ្នាវិញ។ ហូជីមិញ, បូរ៉ូឌីន និងទីប្រឹក្សារុស្ស៊ីឯទៀតត្រូវចេញពីស្រុកចិន។ ហូ ទុងម៉ាវ ដែលដឹកនាំសមាគម

ថាញ់-ញៀន បានត្រូវ គួមិនតាង ចាប់, ក្រោយបន្តិចមកៗ ក្រុម ថាញ់-ញៀន រត់មកនៅហុងកុង, ដែលនៅទីនោះ ឡាំ ឌឹកធឺ ទទួលដឹកនាំៗ នៅឆ្នាំ ១៩២៨, ចលនា កូមិនទែន បញ្ជូន ហូ ទៅប្រទេសអាល្លឺម៉ង់, ហើយឆ្នាំបន្ទាប់មក ទៅប្រទេសថៃ ដែលនៅក្នុងនោះមានយួន ២ ម៉ឺននាក់រស់នៅៗ ក្រោមឈ្មោះថា ថាង ជិន, ហូ ជីមិញ ដើរជួបសហគមន៍យួននៅ ឧដន, ភិជិត, សាកុន និងណាខុន, ដោយទាក់ទងជានិច្ច ជាមួយក្រុម ថាញ់-ញៀន ឯហុងកុងៗ ខែឧសភា ១៩២៩, ពួក ថាញ់-ញៀន ធ្វើជាសមាជមួយនៅហុងកុង ដែលគិតគូររៀបចំគណបក្សកុម្មុយនិស្តយួនមួយៗ ប៉ុន្តែប្រតិភូដែលមកពីកន្លែងជាច្រើននៅវៀតណាម, ដោយឆ្អែតចិត្តនឹងជីវិតធេតធាយរបស់ ឡាំ ឌឹកធឺ, មេ ថាញ់-ញៀន, ក៏ពុំព្រមចូលរួមក្នុងសមាជនោះៗ ត្រឡប់មកស្រុកយួនវិញ អ្នកទាំងនោះបង្កើត “គណបក្សកុម្មុយនិស្ត” ជាច្រើននៅតាមភូមិភាគខ្លួនៗ ពេលនោះហើយដែល កូមិនទែន បញ្ជូន ហូជីមិញ មកហុងកុងវិញដើម្បីបង្រួបបង្រួមពួក “គណបក្សកុម្មុយនិស្ត” អាយទាំងអស់ៗ ដូច្នេះហើយ ទើបគណបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិន (ដុង ដឿង កុង សាង ដាង) បានកើតឡើងនៅហុងកុងក្នុងថ្ងៃ ៦ មករា ១៩៣០ៗ ក្នុងស្រុកចិន នៅឆ្នាំ ១៩៣០, ក៏មានគណបក្សយួនពីរប្រជែងគ្នា, ប៉ុន្តែដែលតយុទ្ធនឹងសត្រូវតែមួយ គឺអាណានិគមនិយមបារាំង ៖ គណបក្សជាតិនិយមវៀតណាម, ចាស់ជាងហើយមិនមែនកុម្មុយនិស្ត ដែលពួកគួមិនតាង គាំពារ, គណបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិន ដែលគាំពារដោយពួកកុម្មុយនិស្តចិន, ជាការណ៍ធម្មតាៗ

មុនគេ, ពួកជាតិនិយមសម្រេចវាយៗ ក្នុងយប់នៃថ្ងៃ ៩ ទៅ ១០ កុម្ភៈ, ការបះបោរមួយ (ដែលល្បីខ្លាំងនៅសម័យនោះ) កើតឡើងនៅទីប្រជុំជន យ៉េន បាយៗ ទាហាននៃយោធភូមិបះបោរឡើងហើយសម្លាប់ពួកនាយទាហានបារាំងៗ បារាំងបញ្ជាឲ្យយន្តហោះធ្វើអន្តរាគមន៍ ហើយការបះបោរក៏បានត្រូវបង្ក្រាបយ៉ាងរហ័សៗ មេនៃគណបក្សជាតិនិយម, ង្វៀង ថៃហុក បានត្រូវគេចាប់បាន ហើយសម្លាប់ចោលទៅៗ ក្រោយព្រឹត្តិការណ៍នៅ យ៉េន បាយ នេះ, ក្រសួងសន្តិសុខបារាំងនៅឥណ្ឌូចិន តាមរកចាប់ពួកជាតិនិយមទាំងអស់ៗ ប៉ុន្តែគណបក្សកុម្មុយនិស្តទាំងអស់ក៏សំរេច ធ្វើឲ្យមានការបះបោរមួយដែរៗ ខែកក្កដា ១៩៣០ នៅ ញ៉េ-អាន (ស្រុកកំណើត ហូ ជីមិញ), ពួកកុម្មុយនិស្តយួនប្រកាសបង្កើត “មូលដ្ឋានបដិវត្តន៍” សូវៀត នានាក្នុងស្រុក ញ៉េ-អាន ដោយមានឈ្មោះថា “សូវៀត ញ៉េ-អាន”ៗ មូលដ្ឋានទាំងនេះមានក្រុមអ្នកស្រុកកាន់កាំភ្លើងការពារភូមិឯង, មានតុលាការប្រជាជន ហើយធ្វើកិច្ចចែកដីគ្នា (ចម្លងតាមមូលដ្ឋានចិនកុម្មុយនិស្ត)ៗ ថ្ងៃ ១២ កញ្ញា ១៩៣០, កសិករ ៦ ពាន់នាក់ នាំគ្នាដើរតំរង់ទៅក្រុង វិន, ដែលជាទីប្រជុំខេត្តៗ កងទាហានធ្វើអន្តរាគមន៍ ហើយបំបែកបាតុកម្មនេះៗ មេដឹកនាំខ្លះដែលមាន ផាំ យ៉ាំងដុង, តុង ឌឹកថាង និង យ៉ា ង្វៀងយ៉ាប់ បានត្រូវគេចាប់បញ្ចូលគុកៗ តាមគេថា, ហូ ជីមិញ ឥតបានចូលរួមក្នុងបាតុកម្មនេះទេ ហើយនៅឯហុងកុងៗ

ថ្ងៃ ១០ មិថុនា ១៩៣១, នគរបាលអង់គ្លេសឡោមព័ទ្ធការិយាល័យ កូមិនទែន នៅហុងកុង ហើយចាប់ ហូ ជីមិញ នៅទីនោះៗ បានស្នាក្តីអង់គ្លេសម្នាក់ឈ្មោះ លោស៍បាយ ការពារ, ហូ បានត្រូវគេដោះលែងវិញនៅដើមឆ្នាំ ១៩៣៣ៗ ឡើងកប៉ាល់មកស្រុកអង់គ្លេស, ហូ បានត្រូវគេចាប់ម្តងទៀតនៅសិង្ហបូរី ដោយឥតលិខិតឆ្លងដែន, ហើយយកមកដាក់គុកហុងកុងវិញៗ លើកនេះតាមរឿងនិទានខ្លះ, ហូ រត់ចេញពីគុកបាន, ហើយមកដល់ស្រុកចិន ដែលនៅទីនោះ គាត់ខំរកទាក់ទងជាមួយកុម្មុយនិស្តចិន ដែលកំពុងមានការណ៍ពិបាកដែរៗ ក្រោយមក ហូ ឡើងកប៉ាល់រុស្សីមួយមក វ្ល៉ាឌីវ៉ូស្តុក, ហើយមក ម៉ូស្គូៗ នៅម៉ូស្គូ គាត់ចូលរៀននៅសាកលវិទ្យាល័យឡេនីន ហើយរកការធ្វើបានក្នុងវិជ្ជាស្ថានស្រាវជ្រាវនៃការសិក្សាអាណានិគមៗ នៅក្នុងពេលនោះ ការបង្ក្រាបពួកសមាជិកនៃគណបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិន ដោយនគរបាលបារាំងកំពុងតែបន្តទៅទៀតនៅឥណ្ឌូចិនៗ នៅឆ្នាំ ១៩៣៥, គណបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិនបញ្ជូនប្រតិភូពីរនាក់, ឡេ ហុងផុង (អ្នកបង្កើតម្នាក់នៃ “ថាញ់-ញៀន”) និង ង្វៀង ជីមិញខៃ ទៅសមាជទី៧ នៃកូមិនទែន ឯម៉ូស្គូៗ ក្នុងឱកាសនោះ, ឡេ ហុងផុង បានជាប់ឆ្នោតជាសមា

ជិកគណៈកម្មការប្រតិបត្តិនៃចលនាកូមិនទែន។ ដូច្នេះ ហូ ជីមិញ បានត្រូវគេលែងរាប់អាន, ហើយការណ៍នេះប្រហែលជាទណ្ឌកម្មអំពីបរាជ័យក្នុងបាតុកម្ម សូវៀត ញ៉េ-អាន កាលពីឆ្នាំ ១៩៣០។ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៣៦ នៅស្រុកបារាំង, គេកំពុងតែលើកតម្កើង "រណសិរ្សប្រជាមានិត"។ នៅឥណ្ឌូចិន អ្នកបដិវត្តន៍យួនជាច្រើននាក់បានត្រូវគេលែងពីគុកវិញ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ការបោះពុម្ពផ្សាយផ្សេងៗ របស់ពួកកុម្មុយនិស្ត និងពួកជាតិនិយមយួន ចាប់ធ្វើឡើងវិញ។ នៅឆ្នាំ ១៩៣៧, ជប៉ុនចូលលុកលុយប្រទេសចិន។ ជាថ្មីម្តងទៀត, គួ មិនតាង និងចិនកុម្មុយនិស្តចាប់ដៃគ្នាឡើងវិញ។ សហភាពសូវៀតអែបខ្លួនមកជិតប្រទេសចិន ហើយចុះកិច្ចចងមេត្រីភាពជាមួយចិនដោយមានការឲ្យខ្ចីប្រាក់ ២៥៩ លានដុល្លារ។ ហូជីមិញ អាចត្រឡប់មកស្រុកចិនវិញដោយឥតមានការពិបាក។ លើកនេះ ហូ ចូលទៅចូលជាមួយពួកកុម្មុយនិស្តចិនឯក្រុងស្យ៉ាន, នៅជំណាច់ឆ្នាំ ១៩៣៨។ ពីស្រុកចិន, គាត់ទំនាក់ទំនងឡើងវិញជាមួយគណៈកម្មការកណ្តាលនៃបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិន។ ខែវិច្ឆិកា ១៩៣៩ ទ័ពជប៉ុនកាន់កាប់បានខេត្ត ក្វាងស៊ី។ ទន្ទឹមគ្នានឹងការរលំនៃសាធារណរដ្ឋទី៣ បារាំង, ជប៉ុនចូលកាន់កាប់វៀតណាមខាងជើងនៅខែ កញ្ញា ១៩៤០។

នៅឥណ្ឌូចិន, "គូវែន័រ ហ្សេណេរ៉ាល់" ដឺគូ, ដោយខ្លាចចលនាបដិវត្តន៍យួនទាំងអស់មត់គ្នាធ្វើការបះបោរ, សំរេចវាយឲ្យបានមុន ៖ ជនជាតិយួនជាច្រើនពាន់នាក់, ទោះបានត្រូវគេសំគាល់ជាកុម្មុយនិស្ត ឬក៏ឥតសោះ, ក៏បានត្រូវគេចាប់ឃុំឃាំង។ ឡេ ហុងផុង, អគ្គលេខាធិការនៃបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិន, និងសមាជិកគណៈកម្មការប្រតិបត្តិខ្លះទៀត បានត្រូវគេសំឡាប់ចោល។ ដូច្នេះ គណបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិនបានខ្វាត់ខ្វាយមួយពេលទៅ។ ប៉ុន្តែសមាជិកជាច្រើនបានភៀសខ្លួនរួចទៅដល់ស្រុកចិន, ជាពិសេសនៅខេត្ត យុន ណាន។ ហូ ជីមិញ ដែលម្តងនេះទទួលជំនួយជាប្រាក់កាសយ៉ាងច្រើនពីចិនកុម្មុយនិស្ត, ខិតខំប្រមែប្រមូលយួនទាំងឡាយដែលភៀសខ្លួនមកនៅប្រទេសចិន។ កិច្ចប្រមែប្រមូលទាំងនេះនាំគាត់ឲ្យជួបអ្នកដឹកនាំយួនច្រើននាក់ ដែលមាននាយទាហានម្នាក់ក្នុងទ័ពចិន គួមិនតាង ឈ្មោះ ហូ ង៉ុកឡាំ។ នាយទាហានយួននេះក៏កំពុងប្រមែប្រមូលគ្នីគ្នាមកក្នុងចលនាខ្លួនឈ្មោះ "សមាគមដើម្បីកិច្ចសាមគ្គីដើម្បីឯករាជ្យវៀតណាម" (វៀតណាម ដុកឡាប់ ដុងមិញ ហូយ) ដែលបានត្រូវបង្កើតឡើងតាំងពីឆ្នាំ ១៩៣៥ នៅ ណានគិង។ ដោយបាន ហូ ង៉ុកឡាំ ជួយផង, ហូ ជីមិញ បានត្រូវគេនាំឲ្យជួបអ្នកដឹកនាំ គួមិនតាង ម្នាក់នៅ ក្វាយលិន ឈ្មោះ លី ជីសេន។ អ្នកដឹកនាំចិននេះកំពុងរកមនុស្សម្នាក់ដែលព្រមទៅស៊ើបការណ៍លើទីតាំងទ័ពជប៉ុននៅវៀតណាមខាងជើង, ហើយគូសគំរោងផ្លូវចូលមួយក្នុងអនាគតសម្រាប់ទ័ពចិន។ ហូ ឆ្លៀតឱកាសភ្លាម ហើយដាក់បេក្ខភាពរបស់ខ្លួន។

នៅខែតុលា ១៩៤០, ហូ ជីមិញ ស្នើដល់ក្រុមយួនទាំងអស់ឲ្យចូលក្នុងរណសិរ្សរួបរួមមួយ, ហើយនាំគ្នាមកនៅតាមព្រំដែនចិន-យួន។ "ក្រុមវៀតណាម ដុកឡាប់ ដុងមិញហូយ" របស់ ហូ ង៉ុកឡាំ ក៏ចូលគ្នាជាមួយពួកគណបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិន ក្នុងរណសិរ្សថ្មីមួយឈ្មោះថា "វៀតណាម ដុកឡាប់ ដុងមិញ" (កិច្ចសាមគ្គីដើម្បីឯករាជ្យនៃវៀតណាម), ឈ្មោះដែលបារាំងហៅកាត់ថា វៀតមិញ។ ហូ ង៉ុកឡាំ បានជាប់ឆ្នោតជាមេចលនា។ ឯ ផាំ យ៉ាំងដុង ជាប់ជាកូឈួយ, ហើយវៀតមិញក៏បានកើតឡើងដោយយ៉ាងនេះឯង។ ជាមួយចលនាវៀតមិញ, ហូ ជីមិញ ត្រឡប់ចូលមកប្រទេសកំណើតវិញ ដើម្បីតយុទ្ធតាមសង្គ្រាមធ្មក់ទប់ទល់នឹងបារាំង។ សង្គ្រាមបដិវត្តន៍មែនទែនក៏ចាប់ផ្តើមឡើងចំពោះអ្នកនយោបាយ ហូ ជីមិញ ដែលបានរង់ចាំឱកាសនេះ ២១ ឆ្នាំមកហើយ, តាំងពីខ្លួនបានទៅ វែរសៃ នៅឆ្នាំ ១៩១៩។